

Sygn. akt XI Ka 676/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie: SO Arkadiusz Śmiech – spr. SO Elżbieta Daniluk

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 roku

sprawy A. M.

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 135/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia o orzeczeniu kary pozbawienia wolności, warunkowym zawieszeniu jej wykonania, karze grzywny z art. 71 § 1 k.k. oraz o orzeczeniu środka karnego z mocy art. 46 § 1 k.k.;
2. z opisu czynu przypisanego eliminuje stwierdzenia od słów „czym doprowadził” do końca;
3. czyn ten kwalifikuje z art. 97 k.w., za który na podstawie tego przepisu wymierza karę 2.000 (dwa tysiące) złotych grzywny;
4. przyjmuje, iż zasądzona kwota tytułem częściowych kosztów sądowych obejmuje opłatę za obie instancje;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI K 676/13

UZASADNIENIE

A. M. oskarżony został o to, że w dniu 1 października 2012 roku w A., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że kierując samochodem marki R. (...) nr rej. (...) podjął manewr wyprzedzania na przejściu dla pieszych jadącej rowerem W. S., czym doprowadził do zderzenia z wymienioną rowerzystką, która wykonała skręt w lewo, czym spowodował u niej nieumyślnie ciężkie obrażenia ciała w postaci: stłuczenia obu półkul mózgu, krwiaka przymózgowego prawej okolicy czołowo skroniowej krwiaka przymózgowego lewej okolicy ciemieniowo-skroniowej, złamana kości czaszki okolicy ciemieniowo-skroniowej i

krwiaka podczepcowego okolicy ciemieniowej lewej które naruszyły czynności narządu jej ciała na okres powyżej 7 dni powodując jednocześnie u wymienionej pokrzywdzonej chorobę realnie zagrażającą życiu to jest o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. oskarżonego A. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 2 kk skazał go na karę 8 (osiem miesięcy) pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz W. S. kwoty 3 000 (trzy) tysiące złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 026 (jeden tysiąc dwadzieścia sześć) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych.

Od wyroku tego apelację złożył oskarżony.

Zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego A. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo iż zgromadzony materiał dowodowy był niepełny, oparty na nierzetelnej i zawierającej sprzeczności opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, co powoduje, że wina oskarżonego w świetle dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego jest co najmniej wątpliwa i powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 42 ust. 3 Konstytucji;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 4, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez:

- brak obiektywizmu i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także brak analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności oraz zbyt pochopne, oparte na niepełnej, niejasnej i sprzecznej opinii biegłego S. B. uznanie winy A. M. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, mimo iż w sprawie należało dopuścić dodatkową opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego, który w sposób kompleksowy i rzetelny wypowiedziałby się co do przyczyn zaistnienia zdarzenia drogowego, w którym udział wziął oskarżony, a także możliwości uniknięcia przez uczestników tego zdarzenia;

-dokonanie dowolnej i wybiórczej oraz nie uwzględniającej całokształtu okoliczności ujawnionych w toku sprawy oceny materiału dowodowego, co skutkowało nieuzasadnionym przyjęciem, że A. M. nie wykorzystał możliwości uniknięcia zdarzenia, mimo iż obiektywna i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w zaistniałej sytuacji nie był w stanie uniknąć zderzenia, z uwagi na nieprawidłowe zachowanie W. S.;

-oparcie ustaleń Sądu I instancji na dowodzie w postaci opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego S. B. i uznaniu tej opinii za rzetelną i sporządzoną przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, mimo iż z przedmiotowej opinii płynął wniosek nielogiczny, które w żaden sposób nie wynikają z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a mianowicie iż oskarżony wykonywał manewr wyprzedzania na przejściu dla pieszych, a nadto iż w chwili zderzenia osoba wzdłużna roweru usytuowana była pod kątem ostrym względem osi wzdłużnej samochodu, mimo iż dowody zgromadzone w aktach sprawy wskazują, iż takie ustalenia są nieprawdziwe;

-niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu na jakiej podstawie Sąd stwierdził, że oskarżony A. M. miał możliwość uniknięcia wypadku przez zaniechanie wyprzedzania na widok rowerzystki rozpoczynającej skręt w lewo, a nadto iż w chwili zdarzenia rowerzystka poruszała się ukośnie do osi jezdni, co w żaden sposób nie wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a jest wynikiem dowolnej i wybiórczej oceny tego materiału poczynionej przez sąd I instancji;

- orzeczenie wobec oskarżonego A. M. obowiązku naprawiania wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz W. S. kwoty 3.000, 00 zł, mimo iż Sąd nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego w celu ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, co powoduje niemożność orzeczenia tego środka w kwocie wskazanej przez pokrzywdzoną;

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego przestępstwa ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja, kwestionująca prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia, zasługuje na częściowe uwzględnienie, choć nie z przyczyn wskazanych w środku odwoławczym i nie w zakresie sformułowanych w nim wniosków. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd orzekający nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania. W oparciu o zgromadzony i bezbłędnie oceniony materiał dowodowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Niestety z tych ustaleń podstawy faktycznej Sąd pierwszej instancji nie wysnuł prawidłowych wniosków, odnośnie tego, na czym polegała wina oskarżonego.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego przedmiotowy wypadek zaistniał na skutek nieprawidłowości popełnionych przez oboje uczestników. Nieprawidłowości popełnione przez kierującego pojazdem oskarżonego polegały na wyprzedzaniu rowerzystki na przejściu dla pieszych oraz nie wykorzystaniu możliwości uniknięcia zderzenia, poprzez hamowanie i tym samym zaniechanie manewru wyprzedzania na widok rowerzystki rozpoczynającej skręt w lewo (vide: opinia k. 78-83 akt). Pierwsza, z tych dwóch nieprawidłowości, w postaci wyprzedzania innego pojazdu na przejściu dla pieszych jednak nie miała żadnego związku przyczynowego z zaistnieniem wypadku. Związek ten miała tylko druga nieprawidłowość będąca efektem nienależytej obserwacji sytuacji na drodze. Niezależnie od tego, czy w miejscu wyprzedzania rowerzystki wyznaczone było pasami na jezdni, miejsce przejścia dla pieszych, czy też nie, w realiach rozpoznawanej sprawy i tak doszłoby do zderzenia pojazdów na skutek drugiej z nieprawidłowości jaką popełnił oskarżony (niezależnie od przyczynienia się rowerzystki). Rzecz jednak w tym, że w opisie czynu przypisanego A. M. Sąd Rejonowy zamiast wskazać właściwą, popełnioną przez niego nieprawidłowość, która doprowadziła do potrącenia rowerzystki, za prokuratorem określił, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegało jedynie na wyprzedzaniu jadącej rowerem na przejściu dla pieszych. Z uwagi na zaskarżenie orzeczenia jedynie na korzyść oskarżonego Sąd odwoławczy nie był władny wyeliminować tej nieprawidłowości – art. 434 k.p.k. Zobligowany był natomiast tę nieprawidłowość zaaprobować i w jej konsekwencji dokonać stosownej korekty rozstrzygnięcia. Skoro oskarżonemu zostało przypisane jedynie naruszenie zasad bezpieczeństwa polegające na wyprzedzaniu innego pojazdu na przejściu dla pieszych i naruszenie to nie miało związku ze skutkiem w postaci potrącenia rowerzystki i spowodowaniem u niej obrażeń ciała, to takie zachowanie stanowi wykroczenie przewidziane w art. 97 k.w. w zw. z art. 23 ust. 3 pkt. 1 Prawa o ruchu drogowym. Sąd zmiana zaskarżonego orzeczenia jak w punkcie I. wyroku odwoławczego. Za przypisane wykroczenie Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę 2 000 złotych grzywny. Tak ukształtowana dolegliwość wyroku uwzględnia, z jednej strony, wagę naruszonej zasady bezpieczeństwa i stopień zawinienia przy jej naruszeniu, z drugiej strony, możliwości finansowe sprawcy.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 10 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 627 k.p.k.